

Arrest

nr. 83 639 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 8 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 12 maart 2012 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag genomen.

Dit is de bestreden beslissing.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.I. (...)

geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Ghana
die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.12.2011

Betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft gelogen omdat hij hier niemand kende; dit echter niet volstaat als verklaring; van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt, betrokkene met het afleggen van leugenachtige verklaringen dus bewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag nieuwe problemen aanbrengt en een foto en krantenartikel (11.09.2009) aanbrengt om deze te staven; betrokkene al deze gegevens tijdens de eerste asielpcedure had kunnen aanbrengen en heeft nagelaten dit te doen; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat betrokkene post zou hebben ontvangen, betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30(dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Schending materiële motiveringsplicht.

Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: (...).

De materiële motiveringsplicht vereist dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

In de bestreden beslissing leest men: (...).

De verwerende partij stelt m.a.w. dat de verzoekende partij:

- bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden
- de stukken die zij voorlegt bij de eerste asielaanvraag had moeten voorleggen
- bij zijn huidige asielaanvraag stukken zou moeten voorleggen met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat de verzoekende partij als verklaring waarom zij tijdens haar eerste asielaanvraag niet haar ware vluchtmotieven heeft uiteen gezet, heeft opgegeven dat zij niemand in België kende.

Deze reden klopt, doch maakt slechts een klein deel uit van werkelijke reden waarom de verzoekende partij niet de ware toedracht heeft verteld tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij is haar land ontvlucht om de redenen die zij bij haar huidige asielaanvraag wenst uiteen te zetten.

Verzoekende partij beschikte bij haar aankomst in België over geen enkel document dat haar ware asielaanvraag kon staven en zij verkeerde in de onmogelijkheid om dergelijke documenten op korte termijn te bemachtigen.

De smokkelaars die de verzoekende partij begeleidde waren hiervan op de hoogte en vertelden haar dat zij wegens het gebrek aan bewijs geen enkele kans maakte om als vluchteling te worden erkend in België.

Deze smokkelaars vertelden de verzoekende partij vervolgens dat zij aan de Belgische asielinstanties moest vertellen dat zij in haar land van herkomst vervolgd werd omdat zij homoseksueel zou zijn. Zij verzekerden haar dat zij met dergelijk verhaal een grote kans maakte om als vluchteling te worden erkend.

Verzoekende partij — die bang en wanhopig was en niemand in België kende waarbij zij ten rade kon gaan — vreesde om teruggestuurd te worden naar Ghana en volgde de valse raadgevingen van de

smokkelaars. Zij vond een verhaal over vervolgingen wegens homoseksualiteit uit en deelde dit mee aan de asielinstanties.

De beïnvloeding door de smokkelaars en de angst om niet als vluchteling te worden erkend en terug gestuurd te worden naar Ghana waren de redenen waarom de verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag niet haar ware vluchtmotieven heeft uiteengezet. De verzoekende partij kende niemand in België en legde al haar hoop in de smokkelaars.

Verzoekende partij heeft aldus bij haar eerste asielaanvraag niet met een kwaadwillig opzet gelogen tegen de asielinstanties. Zij zette een vals asielrelaas uiteen omdat zij over geen enkel bewijs van haar asielrelaas beschikte en uit pure wanhoop de slechte raadgevingen van de smokkelaars volgde.

Na de behandeling van de eerste asielaanvraag is de verzoekende partij in het bezit gekomen van bewijsstukken die haar ware asielrelaas kunnen bewijzen. Zij was ten tijde van de eerste asielaanvraag in de onmogelijkheid om deze stukken te bemachtigen (dit was — zoals hierboven uiteengezet — de reden waarom zij tijdens haar eerste asielaanvraag de ware motieven waarom zij haar land is ontvlucht niet heeft uiteengezet).

Deze nieuwe stukken legde verzoekende partij voor bij haar tweede asielaanvraag.

Verwerende partij stelt echter ten onrechte dat deze bewijsstukken geen nieuwe elementen zouden zijn die een nieuwe asielaanvraag rechtvaardigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich voor hebben gedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een eerste asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State d.d. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het artikel 51/8 Vreemdelingenwet. (...).

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State d.d. 25 juli 2001. (...).

Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Het juridische motief waarmee de asielaanvraag werd afgewezen, met name dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie geen nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet kan uitmaken, is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

De bestreden beslissing strijdt dan ook manifest met de materiële motiveringsplicht die het aan het bestuur uiteraard oplegt telkens een beslissing te kunnen motiveren met juridische en feitelijke motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar moeten zijn.

Het juridische motief in de bestreden beslissing is niet juridisch aanvaardbaar.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Indien de vreemdeling een tweede of latere asielaanvraag indient, moet de gemachtigde van de staatssecretaris nagaan of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. *In casu* heeft verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een foto, een krantenartikel van 11 september 2009 en een enveloppe voorgelegd; hij hield voor dat hij niet kan terugkeren naar Ghana omdat hij daar nog steeds problemen heeft en brengt een verhaal inzake ruzie tussen KEEA en zijn baas, die hem geslagen heeft en het huis van de vriend waar verzoeker was ondergedoken, in brand zou hebben gestoken. Tevens heeft verzoeker toegegeven dat hij bij zijn eerste asielaanvraag gelogen heeft.

Gezien het voormelde heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat: *“betrokkene met het afleggen van leugenachtige verklaringen dus bewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag nieuwe problemen aanbrengt en een foto en krantenartikel (11.09.2009) aanbrengt om deze te staven; betrokkene al deze gegevens tijdens de eerste asielpcedure had kunnen aanbrengen en heeft nagelaten dit te doen; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat betrokkene post zou hebben ontvangen, betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”*

Verzoeker kan in zijn verzoekschrift niet dienstig gegevens, die hij niet heeft verklaard aan de gemachtigde op het verhoor van 12 maart 2012, voor het eerst uiten, en hiermee proberen zijn asielaanvraag uit te breiden. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij betoogt dat de stukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd wel nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en meent dat de voorwaarde dat de *“nieuwe gegevens betrekking (moeten) hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*, buiten beschouwing moet worden gelaten. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat *“dit niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest”*.

Verzoeker kan tot slot niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad van State, die hij enkel citeert doch niet op zijn persoonlijke situatie betreft. Verzoeker toont niet aan dat deze rechtspraak op zijn zaak van toepassing is.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. *In casu* wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC